

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 13 de maig del 1936

SUMARI

A dos quarts de sis menys tres minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia:

Precs i preguntes.

Prec del senyor Duran i Ventosa interessant que el Govern porti aviat al Parlament un Projecte de Llei de divisió territorial de Catalunya. Resposta de l'honorable senyor Conseller de Governació.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat perquè pugui incloure, com a cas especial, en el Pressupost extraordinari del 1936, que té en tramitació, en concepte de crèdits reconeguts, obligacions pendents per un total import de 3.600,889'12 ptes.

El senyor Vallès i Pujals consumeix un torn en contra de la totalitat. Resposta de l'honorable senyor Conseller de Governació. Intervenció del senyor Duran i Ventosa, i contestació de l'honorable senyor Conseller de Governació.

Lectura d'una esmena dels senyors Cunillera, Riera, Battestini, Serra i Hünter, i Armendares, que és acceptada per la Comissió i aprovada, en votació ordinària, juntament amb el Dictamen. El Projecte de Llei resta pendent de votació definitiva.

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació del Submunicipi de Serra d'Almós, del terme municipal de l'Ajuntament de Tivissa, per tal de constituir-se en Municipi independent. Sense discussió, en votació ordinària i per unanimitat, és aprovat el Dictamen. El Projecte de Llei resta pendent de votació definitiva.

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer del 1936.

El senyor Rovira i Roure consumeix un torn en contra de la totalitat. Intervencions de l'honorable senyor Conseller de Governació, en nom del Govern, i del senyor Arnau, en nom de la Comissió. Se suspèn el debat.

Ordre del dia per a la sessió del dijous.

S'aixeca la sessió a les set i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a dos quarts de sis menys tres minuts de la tarda, sota la Presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Governació.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

La divisió territorial a Catalunya

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : Amb la major bona voluntat de fer-me càrrec del molt pes que gravita sobre les funcions de govern i que impossibilita al Govern de la Generalitat poder atendre a tots els moltíssims problemes que hi ha plantejats en el conjunt de la vida catalana, ens hem de plànyer, amb tot, que encara no s'hagi presentat a les deliberacions del Parlament algun projecte en el qual es plantegi — no he de prejutjar en quin sentit — la gravíssima qüestió de la divisió territorial de Catalunya.

D'ençà que Catalunya ha assolit la seva unitat política i administrativa, va quedar plantejat aquest problema. Vivim encara avui sota les bases de divisió territorial del temps de la monarquia, de l'unitarisme i del centralisme. En realitat, encara subsisteix la carcassa administrativa provincial, encara en el judicial subsisteix aquella mateixa arcaica i avui impròpia divisió dels districtes judicials que corresponia a un sistema de comunicacions completament diferent del que permet el dia d'avui.

No seria propi d'un prec dirigit al Govern de la Generalitat en aquests moments, ni fóra propi tampoc el plantejar el sentit d'una divisió territorial en la modesta forma d'un prec o pregunta al Govern per a conèixer el seu criteri. Comprenc, per altra banda, que el Govern no pot donar a aquesta matèria una orientació simplement verbal manifestant aquí que ho farà d'aquesta forma o d'aquella altra. És un problema molt greu ; comprenc que és necessària la seva reflexió, que ha d'haver demanat molts antecedents — que d'alguns ja en disposa — ; però no sabem encara en quina forma quedarà plantejada en les deliberacions del Parlament.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.)

No crec que un perill ara fa poc passat hagi de reproduir-se. No és, no obstant, un secret pels que han pogut seguir pas a pas les vicissituds de la política en aquest darrer temps, que hi ha hagut

un moment de gravíssim perill en el qual va estar a punt de desaparèixer la unitat de Catalunya. En aquells temps que seguien el 6 d'octubre hi hagué la temptació — i a mi em consta que hi hagué àdhuc el projecte — de tornar a dividir Catalunya en les quatre províncies en què s'havia dividit en temps de Ferran VII. És evident que en restablir-se la Generalitat de Catalunya s'hauria destruït aquella obra nefasta i hauríem tornat a la unitat ; però els que ara componen el Govern de la Generalitat de Catalunya comprendran amb nosaltres que hauria estat més difícil, o almenys més costosa, l'obra, si s'hagués hagut de desfer una altra obra sobreposada a aquesta anterior.

Avui la realitat geogràfica, naturalment que és igual : la geografia de Catalunya és la mateixa ; però les comunicacions de les comarques, les comunicacions d'una banda a una altra de Catalunya són molt diferents. Aquest problema és alhora econòmic i administratiu i és molt especialment judicial.

Reservem nosaltres — i no tindrem altre remei que fer-ho, però a més hem de fer-ho amb molt de gust — la llibertat completa al Govern, per si entén que ha de procedir a una divisió territorial per unes determinades matèries i a una divisió territorial per altres matèries diferents. És evident que en el judicial pot convenir una divisió, en l'econòmic-administratiu en pot convenir una altra, en el problema de la resolució de les qüestions obreres i socials, una altra ; és potser, al contrari, que sigui convenient una sola divisió que s'adapti a les necessitats d'uns i altres problemes que tingui plantejats la Generalitat de Catalunya. Aquesta minoria, l'única cosa que ha de fer, és demanar als membres del Govern que s'asseuen en aquest moment al banc roig que tinguin la bondat de plantejar als seus companys aquest problema i que en el terme més breu possible es plantegi el problema en el Parlament de Catalunya. Si en alguna qüestió és necessària una intervenció legislativa i és convenient que els representants de totes les comarques de Catalunya aquí presents donin la seva opinió, ha d'ésser en aquest efecte d'una manera decisiva als interessos, als sentiments i a les aspiracions de tots els pobles de Catalunya. És, per consegüent, que jo demano a qualsevol dels membres del Govern que estan aquí presents que reculli aquest prec i que dintre del terme més breu possible ens presentin el projecte.

El Sr. CONSELLER de Governació : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació : Senyors Diputats : El prec que ha fet el senyor Duran i Ventosa és molt interessant, perquè planteja un problema de tanta importància com és el de la di-

visió territorial de Catalunya. No s'ha escapat al Govern la necessitat de resoldre aquest problema; car és precís que els serveis administratius, econòmics, judicials de Catalunya responguin precisament a un criteri d'adaptació a les diverses divisions de caràcter administratiu, econòmic i judicial que es facin a Catalunya.

Avui, com deia molt bé el senyor Duran i Ventosa, Catalunya viu encara la divisió dels temps passats; no és pas la divisió que volem els catalans: fou una divisió artificiosa que hem de canviar per a estructurar-la en el sentit indicat, com és el desig general de tots.

La pregunta del senyor Duran i Ventosa concorda amb les peticions que el Govern ha rebut d'altres sectors polítics de Catalunya. La majoria d'Esquerra Republicana, la Unió Socialista de Catalunya, tots els elements polítics de la nostra terra desitgen, i ho han demanat tots, que es plantegi el problema de la divisió territorial a Catalunya. Responent precisament a aquesta tradició, en un dels darrers consells es plantejà ja aquesta qüestió i s'encarregà al que ara parla l'estudi i la preparació d'un Projecte de divisió territorial de Catalunya. Si el senyor Duran i Ventosa ho recorda bé, si llegeix les notes del Consell, haurà vist que en un dels consells últims ens ocupàrem d'aquesta qüestió, i jo puc dir al senyor Duran i Ventosa que estic estudiant un Projecte de divisió territorial per a presentar-lo al Consell tan aviat com aquest treball estigui llest, i aleshores serà arribat el moment en què la Cambra coneixerà el criteri del Govern perquè en definitiva estudiï i resolgui, per mitjà de la Comissió corresponent, aquest assumpte, i el resolgui en definitiva tal com sigui la voluntat del Parlament. Res més.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Només per a donar les gràcies al senyor Conseller de Governació i per a esperar dintre d'un termini prudencial, que naturalment judicarà el Govern, que es presenti aquest Projecte al qual ha fet allusió el senyor Espanya.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Cultura.)

Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat perquè pugui incloure, com a cas especial, en el Pressupost extraordinari del 1936, que té en tramitació, en concepte de crèdits reconeguts, obligacions pendents, per un total import de 3.600,889'12 pessetes

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÈS: La Comissió ha formulat dictamen d'acord amb el Projecte presentat pel Govern. Per tant, sosté el seu Dictamen.

El Sr. VAL·LÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VAL·LÈS I PUJALS: Senyors Diputats: Nosaltres, que en la Comissió vàrem votar en contra d'aquest Dictamen, i per aquest motiu ha vingut solament com a Dictamen de Majoria, hem de fer constar aquí els motius d'aquesta oposició nostra. Es tracta, senyors Diputats, d'un Projecte per virtut del qual es vol facultar l'Ajuntament de L'Hospitalet perquè faci una cosa que està prohibida per la Llei. Saben tots els senyors Diputats que la Llei que està vigent a Catalunya, en matèria de Finances municipals preceptua, d'una manera categòrica, que en cap cas es podrà eixugar el dèficit per Pressupostos ordinaris per mitjà de Pressupostos extraordinaris. Ara bé, mancament a aquesta disposició, l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat tracta de fer un Pressupost extraordinari per 6.884,000 ptes., de les quals més de la meitat, o sigui 3.600,889'12 ptes., tracta de destinar-les a la liquidació de crèdits pendents, o sigui a eixugar dèficits de Pressupostos ordinaris, que ha tancat, que ha saldat. Això, com he dit abans, i repeteixo, està terminantment prohibit per la legalitat vigent, i precisament per salvar aquesta prohibició es tracta, amb aquest Projecte de Llei, de fer una Llei per a autoritzar aquest mancament a la Llei.

Jo crec, senyors Diputats, que és precís que anem molt en compte en aquestes coses. Si precisament s'estableix aquest sistema, aquest procediment, que sempre que hi ha una prohibició legal per a fer una cosa, es ve al Parlament per a subsanar aquella prohibició i per a donar una autorització, encara que sigui amb caràcter extraordinari, les lleis que nosaltres fem no tindran aquella eficàcia ni tindran aquella permanència que és indispensable que tinguin. Ja sé que s'allega en els preàmbuls d'aquest Projecte de Llei el cas de l'Ajuntament de Barcelona, per al qual, temps enrera, em sembla que fa dos anys, es féu una cosa per l'estil. El precedent, de totes maneres, jo crec que no ens autoritza que nosaltres vinguem a fer novament això.

Perquè si nosaltres ja establím aquest sistema, que sempre que un Ajuntament vol fer el que la Llei li prohibeix vingui a sol·licitar del Govern de la Generalitat una autorització, i el Parlament faci una autorització especial, faci una Llei per a resoldre aquell cas concret, que si bé sobrarien les Lleis de caràcter general i aniríem a aquell sistema que és tan viciós, de legislar constantment per a casos particulars, que és el més funest que hi pot haver.

Per aquest motiu, nosaltres, desconeixent tots els altres detalls que pugui tenir aquest Pressupost extraordinari, que no l'hem tingut a la vista ni ens interessa, perquè no és matèria de la nostra incumbència examinar Pressupostos municipals; pel simple fet que es tracta de pagar, repeteixo, amb la meitat d'aquest Pressupost extraordinari, dèficits de Pressupostos ordinaris ja saldats, nosaltres fem constar la nostra oposició a aquest Projecte i anunciem que votarem en contra, perquè no volem ésser responsables d'aquest mancament a la Llei i d'aquest procediment que per a aquest projecte especial es vol introduir.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano la paraula.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació : Breus paraules per a contestar al senyor Vallès i Pujals. Com ja ha manifestat el senyor Vallès i Pujals, aquesta Llei no és de caràcter general, és una Llei de caràcter excepcional per a resoldre un problema de l'Ajuntament de L'Hospitalet. L'Ajuntament de L'Hospitalet, ciutat que ve a ésser un suburbi de Barcelona per la seva situació, resulta que sofreix de tots els increments de Barcelona en el que respecta a matèria econòmica i obligacions municipals. I així és de veure que aquest Ajuntament, que ha crescut d'una manera extraordinària, s'ha vist obligat moltes vegades a fer obres de caràcter extraordinari que no ha pogut pagar amb els ingressos corrents, que l'han col·locat en una situació difícil. Aquest Ajuntament, que té una administració molt acurada, molt exemplar, on tots els partits gairebé van d'acord, se li presenta avui aquest problema, que només pot resoldre's amb la forma que es proposa en aquesta Llei. Ha estat a petició de l'Ajuntament de L'Hospitalet, a petició de tots els sectors polítics de L'Hospitalet, després d'haver vist que porta una administració exemplar, que es troba amb un dèficit procedent de treballs i obres extraordinaris, que no ha pogut eixugar ni pagar amb els ingressos corrents i normals, i que sofreix per aquesta causa un dèficit enorme que no pot cobrir més que amb aquesta operació, ha estat per aquesta causa que el Govern es va decidir a presentar aquest Projecte de Llei. I com sigui que l'Ajuntament de Barcelona, quan es va trobar en una situació semblant, va acudir al sistema de demanar al Parlament l'aprovació d'una Llei com aquesta, l'Ajuntament de L'Hospitalet, que en definitiva és una conseqüència del de Barcelona, ha cregut que podia fer ús de la mateixa autorització i va acudir al Govern, i el Govern ha presentat el Projecte corresponent. Per això, d'acord amb el Dictamen de la Comissió, demana als Diputats que s'aprovi tal com ve redactat.

Està clar que la Llei no és de caràcter general. Naturalment, com deia molt bé el senyor Vallès i Pujals, podria ésser un perill si es fes de caràcter general. Hi ha una Llei Municipal, l'Estatut Municipal que es compleix amb tota regularitat; però quan hi ha Ajuntaments com el de L'Hospitalet, que volen viure, que tenen necessitat de viure, i que volen resoldre una sèrie de problemes per tal de normalitzar la seva situació econòmica i municipal, que passa un desequilibri enorme perquè té pendents tres milions i escaig de deute, què menys pot fer-se que donar-li una solució, que no és més que aquesta ? : la d'aprofitar aquest Pressupost extraordinari que vol fer per a construir escoles, per a sanear la població, i, al mateix temps, per a resoldre el problema de l'atur forçós; per a ampliar-lo amb la quantitat necessària per tal d'eixugar el dèficit expressat de tres milions i escaig de pessetes, aconseguint normalitzar per sempre més la seva situació econòmica.

És per tots aquests motius que el Govern va presentar aquest Projecte i pel que contesta d'aquesta manera al senyor Vallès i Pujals. La V. S. no tingui cap mena d'escrúpol en aquesta matèria en aquest moment, tractant-se d'Ajuntaments com

el de L'Hospitalet, que li consta molt bé que té una administració exemplar. Abans de presentar aquest Projecte, el Conseller que ara us parla, ha volgut conèixer tots els antecedents sobre la matèria, i ha vist que no tenia altra possibilitat per a eixugar el deute pendent d'obres realitzades a petició de l'Ajuntament de Barcelona, en moments de situació difícil per la ciutat de Barcelona i de L'Hospitalet de Llobregat. Si aleshores aquell Ajuntament va ajudar al de Barcelona a resoldre alguns problemes, ara, per tant, no li podíem negar l'ajut que ens demana amb la solució que proposa, l'única adient per a resoldre aquest assumpte. És per tots aquests motius que demano als senyors Diputats que aprovin aquest Projecte de Llei, dictaminat per la Comissió d'acord amb el proposat pel Govern.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Senyors Diputats : No és pas per a consumir un torn en contra d'aquest projecte. Les raons que s'han exposat — no tinc més antecedents que els explicats aquí i em faig càrrec del que diu el senyor Conseller de Governació — no discrepen substancialment del que ha dit el meu amic senyor Vallès i Pujals. Per altra banda, no puc oblidar que he passat alguns anys a l'Ajuntament de Barcelona i sé que això que pretén fer l'Ajuntament de L'Hospitalet ho ha fet moltíssimes vegades l'Ajuntament de Barcelona, i no vull anar a fer distincions entre Ajuntaments grans i Ajuntaments petits; tots són Ajuntaments i tots representen la voluntat dels seus conciutadans. Per consegüent, hem de suposar que el Govern ha pres totes les seves precaucions en instruir aquest expedient, que ha motivat la presentació d'aquest Projecte de Llei. No anem, doncs, a oposar-nos-hi.

Però parlo per a fer una suggestió, que no sé si ara serà l'ocasió, potser fóra millor després, explicant el vot; però, per tal d'alleugerir el debat, crec que puc fer-ho ara. En realitat, amb el que s'ha trobat l'Ajuntament de L'Hospitalet ha estat conseqüència de l'aplicació d'un precepte de l'Estatut Municipal, que no és precisament de la Llei Municipal catalana. Si és així, crec que valdria la pena que avancéssiu tot el possible la discussió de la Llei municipal catalana, i en arribar a aquest lloc, llavors veure si es troba una fórmula que el senyor Conseller de Governació i tot el Govern de la Generalitat estudiarà, i la Comissió de la Llei Municipal d'aquest Parlament també; una fórmula que per una banda permeti als Ajuntaments, en casos extraordinaris, fer això; però que tampoc no obri excessivament la mà perquè els Ajuntaments puguin fer despeses innecessàries, i a vegades no pas reproductives, i que després puguin trobar la manera de subsanar-les mitjançant un Pressupost extraordinari.

No és el moment de decidir quina és aquesta fórmula; però potser sí que és el moment de demanar al senyor Conseller de Governació, si és que d'ell depèn, o a la Comissió de Llei Municipal, si depèn d'ella, que en el termini més breu possible avancem, enllestim la discussió i aprova-

ció de la Llei Municipal, per a donar-la per definitivament acabada, i no ens trobem amb conflictes que no són de les pròpies Lleis, sinó de Lleis anteriors que no hem tingut temps a modificar.

Fetes aquestes manifestacions, em penso que, per la nostra banda, no hem de tenir inconvenient que s'aprovi aquest Projecte; n'hi haurà prou simplement amb votació ordinària, o sense votació, salvant els nostres vots, perquè ens fem càrrec de la situació de l'Ajuntament de L'Hospitalet.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'honorable Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Per a recollir les indicacions del senyor Duran i Ventosa. Efectivament, tenia raó el senyor Duran i Ventosa quan deia que aquest precepte a què es referia no era de la Llei Municipal, sinó de l'Estatut Municipal, en el segon llibre de l'Estatut Municipal que s'ocupa de la part de finances municipals, i que mentre no tinguem aprovada la Llei corresponent d'exaccions municipals, naturalment tal com està previst legalment, no tenim més remei que aplicar l'Estatut Municipal en el seu llibre segon, perquè és Llei de la República. Té raó en aquest sentit; interessa que nosaltres tinguem acabada la Llei Municipal. Ara, només tenim la primera part, que és la part orgànica municipal; ens falta la part de finances municipals. Recordaran els senyors Diputats que hi havia una Comissió que estudiava l'avantprojecte d'exaccions municipals; aquesta Comissió la presidia jo darrerament; però el dia 6 d'octubre aquella Comissió va deixar d'existir, i ara el Govern es preocupa per tal que torni a continuar els seus treballs. Jo puc dir als senyors Diputats que estaven tan avançats, que manca només una petita part per acabar-los. Procurarem, per consegüent, donar activitat als treballs de la Comissió perquè, quan més aviat millor, pugui venir el Projecte de finances municipals, a fi que tinguem una Llei purament catalana, elaborada i votada pel Parlament Català, que resolgui tots els afers de les hisendes municipals.

I en quant a aquell aspecte a què es refereix el senyor Duran i Ventosa d'aquestes autoritzacions, procurarem tenir-ho en compte, per a veure si és possible donar autorització amb caràcter excepcional i amb totes les garanties que siguin necessàries, perquè això no sigui un abús i s'eviti que els Ajuntaments hagin de venir aquí demanant Lleis especials per a resoldre assumptes d'aquesta naturalesa. Res més.

El Sr. GALES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALES: És per a preguntar si en el dictamen hi figura ja incorporada una esmena que la Comissió ha examinat i ha admès.

El Sr. PRESIDENT: Doni's compte de l'esmena.

(Un senyor Secretari llegeix la següent esmena:

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotscriuen proposen a la Cambra l'addició de la següent esmena a l'article únic

del Projecte de Llei autoritzant l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat perquè pugui incloure, com a cas especial, en el Pressupost extraordinari del 1936, que té en tramitació, en concepte de crèdits reconeguts, obligacions pendents per un total import de 3.600,889'12 ptes.

Que s'autoritzi al mateix Ajuntament perquè, en cas de no fer-se la petició de Referèndum de conformitat a l'art. 154 de la Llei Municipal, se l'eximeixi del compliment de l'art. 545 de l'Estatut Municipal del 8 de març de 1924, en realitzar l'operació de crèdit projectada en el Pressupost extraordinari del 1936.

Parlament de Catalunya, 12 de maig del 1936. — M. Cunillera i Rius. — Francesc Riera. — Batistini. — J. Serra i Hünter. — S. Armendares.»)

El Sr. PRESIDENT: La Comissió accepta aquesta esmena?

El Sr. GALES: La Comissió ha acceptat aquesta esmena.

(En votació ordinària s'aprova l'esmena, i a continuació, de la mateixa forma, s'aprova el Dictamen.)

El Projecte de Llei queda pendent de votació definitiva.)

Discussió del Dictament de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació del Submunicipi de Serra d'Almós, del terme municipal de l'Ajuntament de Tivissa, per tal de constituir-se en Municipi independent

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALES: La Comissió manifesta que el Dictamen ha estat aprovat per unanimitat.

(En votació ordinària, i per unanimitat, s'aprova el Dictamen.)

El Projecte de Llei resta pendent de votació definitiva.)

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'honorable senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Estàvem en la discussió de totalitat, i jo pregaria que el senyor President preguntés si hi ha algun senyor Diputat que hagi encara de fer ús de la paraula respecte de la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Havia demanat consumir un torn en contra el senyor Rovira i Roure.

Té la paraula el senyor Rovira i Roure, i després el senyor Conseller i la Comissió li contestaran.

El Sr. CONSELLER de Governació: Així, doncs, jo em reservo parlar per a després.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyors Dipu-

tats : Unes paraules per a combatre en la seva totalitat el Projecte del Govern convertit en Dictamen de la Comissió, en raó d'estimar que el Dictamen en qüestió representa venir a legislar sobre un conjunt de matèries respecte de les quals no hi tenim competència, i respecte de les quals existeix ja un conjunt de Lleis que vénen a regular-les.

En realitat, tot el Projecte de Llei, convertit en Dictamen de la Majoria, és un Projecte de Llei que ve a regular un conjunt de qüestions que afecten a matèria processal i a matèria penal. Vénen, en definitiva, a establir un procediment per anar a la declaració de nul·litat d'uns acords presos pels Ajuntaments, i es ve a imposar unes determinades penes a persones que hagin ostentat certs càrrecs durant un període que s'assenyala en el mateix Projecte de Llei convertit en Dictamen de la Majoria.

El Dictamen en qüestió es concreta a tres punts fonamentals : En primer terme, la declaració de nul·litat d'uns acords adoptats per Ajuntaments de Catalunya ; en segon terme, la declaració d'una incapacitat per a persones que havien ostentat uns determinats càrrecs ; en tercer terme, la creació d'una sanció de caire administratiu respecte de certs funcionaris que hagin fet unes determinades manifestacions en causes o expedients seguits davant autoritats judicials. Els tres punts, en definitiva, vénen a determinar qüestions de procediment o imposicions d'unes penes ; i qüestions de procediments i imposició de penes és quelcom que no ens atany al Parlament Català, segons l'article 15, número primer, de la Constitució Espanyola, en virtut de la qual, en tota aquesta matèria correspon la regulació al Parlament Central, i solament l'execució correspon a la Generalitat.

S'estableixen, diem, tres punts fonamentals. D'aquests tres punts, el primer és la declaració de nul·litat de tots aquells acords que hagin adoptat aquells Ajuntaments que tenien un caire governatiu per raó dels seus nomenaments. La Llei Processal de la jurisdicció contencioso-administrativa, té un determinat procediment per a anar a la declaració d'il·legalitat, a la declaració de lesivitat d'aqueixos acords, i en la seva conseqüència, és quelcom que estava previst, és quelcom que estava regulat en una Llei de caire processal. Diu terminantment la Llei del Contencioso-administratiu del 22 de juny del 1894,...

El Sr. FRONJOSA : És massa vella aquesta Llei !

El Sr. ROVIRA I ROURE : ...que dintre dels quatre anys següents a l'adopció d'un acord, si aquest acord ha estat pres il·legalment, si aquest acord ha estat pres amb lesivitat per als interessos de l'Administració, pot ésser declarada la seva lesivitat per part de l'organisme al qual afecta, i que declarada aquesta lesivitat, existeix la possibilitat que per part de l'organisme en qüestió, aquell que ha estat lesionat per l'acord de què es tracta, pugui formular el corresponent recurs contencioso-administratiu, on s'anirà a escatir precisament la legalitat o il·legalitat de l'acord esmentat. Sotmet senzillament, dictant el procediment consegüent, a la jurisdicció contencioso-administrativa, la resolució de la legalitat o il·lega-

litat d'aquests acords. En conseqüència, el venir a establir ara un nou procediment, el venir a establir un tribunal diferent perquè resolgui aquesta matèria, ve a significar, en definitiva, l'anar a regular sobre una matèria processal, i l'anar a regular sobre una matèria orgànica judicial, matèries, les dues, que estan reservades al Poder central.

Quelcom semblant passa amb el segon punt, que afecta la declaració d'incapacitat d'aquells que hagin ostentat determinats càrrecs municipals durant el període a què es refereix la Llei en qüestió. Declaració d'incapacitat de determinades persones per a ostentar un càrrec en raó d'actes que han realitzat, és, indubtablement, senyors Diputats, la imposició d'una sanció. Dintre del Codi penal, precisament, s'estableix entre les penes, la inhabilitació temporal per a determinats càrrecs ; i això és en definitiva el que es pretèn fer, el que es vol fer amb el Projecte presentat pel Govern. És més absurd i és més inadmissible que nosaltres anem a legislar en una qüestió que resulta en definitiva la imposició d'una pena, això és, legislar en matèria penal, amb tot i la prohibició terminant que hi ha en l'art. 15 de la Constitució espanyola, quan precisament, si delictes hi poguessin haver hagut, s'ha dictat per part del Govern de la República i s'ha sancionat per la Diputació Permanent, una Llei d'Amnistia, per virtut de la qual, per delictes polítics comesos fins el 20 de febrer d'enguany, no es pot anar a la imposició de cap pena.

Amb tot i això, el Parlament de Catalunya amb aquesta Llei vol, no solament anar a la vulneració d'aquell precepte de la Constitució, per virtut del qual no ens és permesa la imposició d'unes determinades penes, perquè no podem legislar en la matèria penal, sinó que, a més, allò que ha volgut esborrar el Poder central, amb l'annuència del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, determinant delictes de caràcter polític que havien estat comesos abans del 20 de febrer del 1936, no tenen en la vida jurídica possibilitat d'ésser esmentats sota cap concepte ; amb tot i això, amb tot i aquesta Llei que ha vingut a esborrar per complet aquests delictes, perquè l'amnistia no és perdó, sinó que és esborrar en absolut tots els delictes que s'hagin comès amb anterioritat a aquella data ; amb tot i això, vol venir a imposar, aquesta Llei, una sanció que és de caire penal, per la senzilla raó que la pena en qüestió és una d'aquelles establertes dintre del mateix Codi Penal.

I estableix, finalment, una altra possibilitat de sanció, en una forma que ve a contradir el contingut de la Llei Processal Criminal aplicable a tota Espanya. Ve a significar que aquells funcionaris que en llurs declaracions hagin pogut, dintre d'un procediment qualsevol, declarar en forma que s'estimi perjudicial per a determinats individus, aquests funcionaris, per aquest sol fet, per aquesta sola apreciació, hagin de sofrir necessàriament la imposició d'una sanció, que pot arribar a ésser la separació del càrrec de funcionari municipal. La Llei Processal establia unes determinades obligacions a aquests funcionaris ; entre aquestes obligacions tan ineludibles existia

aquella per virtut de la qual si eren cridats a declarar davant dels Tribunals, aleshores tenien l'obligació de comparèixer i declarar, si no volien incórrer en les sancions que per desobediència se'ls havia d'imposar. Amb tot i això, ara es publica una Llei per virtut de la qual es diu: Tu, que tal vegada no volies declarar, que tal vegada no volies fer manifestació de cap mena, pel sol fet d'haver estat cridat, d'haver estat obligat a declarar, i haver manifestat simplement la veritat — perquè si no has declarat la veritat és indubtable que hi ha el procediment corresponent a seguir per exigir-te la responsabilitat per fals testimoni —, és indubtable que si has declarat la veritat i sembla, per tant, que no hauries d'haver incorregut en cap sanció, amb tot i això, per haver acudit a aquell requeriment, que no podies elludir de cap mena, per haver complert amb un imperatiu que la Llei imposa, nosaltres venim i t'imposem una sanció. Això no solament és, en definitiva, una transgressió indubtable de la Llei Processal Criminal, la qual obliga que compareguin a declarar tots aquells ciutadans que haguessin estat cridats per les autoritats judicials, sinó que a més conduiria a l'enormitat que aquelles persones que avui, per aquestes raons, incorren en sancions, és perquè abans no havien pogut elludir una sanció, que també se'ls hauria imposat de no haver comparegut a declarar.

És indubtable que la Llei que avui es discuteix, el Projecte que es discuteix davant del Parlament, és un Projecte podríem dir-ne de venjança; un Projecte en virtut del qual sembla que havent-se estimat que ja que contradeix una actuació anterior, es vol anar a imposar un conjunt de sancions a persones que havien actuat durant un determinat període. Això hauria de fer que s'anés, podríem dir, més amb peus de plom, que es medités més sobre la competència del Parlament de Catalunya per a redactar una Llei en aquesta matèria, que en definitiva podria estimar-se per algú que s'hi ha posat tot l'apassionament de partidisme, i que, per tant, no es tracta d'aquelles matèries que en realitat de veritat no són matèries de competència del nostre Parlament. Amb molta més raó hauríem d'evitar la possibilitat que es pogués anar a discutir la legitimitat o il·legitimitat d'aquesta Llei; perquè, en definitiva, si resultava que es tracta de matèria respecte de la qual no podíem anar a legislar, resultaria que es demostraria encara més l'esperit partidista que havia presidit aquesta Llei, que havia portat un sector a legislar, àdhuc en matèria que no estava dintre de les nostres facultats, només per a mantenir un criteri partidista, un criteri, com abans he dit, que en definitiva no representa més que un esperit de venjança que pugui existir.

El Sr. ARNAU: De venjança, no. De justícia!

El Sr. ROVIRA I ROURA: Per totes aquestes consideracions, i sense perjudici d'anar a escatir article per article la improcedència del seu contingut, que ve a declarar en definitiva en bloc, d'una manera conjunta, en determinada qüestió, la il·legalitat i la nullitat de tots els acords, és necessari que es mediti sobre aquests extrems. La totalitat, l'ordre totalitari que s'adopta en aques-

ta Llei ha de conduir, forçosament, a un conjunt d'absurds. El fet que es digui que només per a tractarse de qüestió de personal, tot això hagi de traduir-se en una declaració de nullitat, pel sol fet de la promulgació d'aquesta Llei, portarà a un conjunt d'arbitrarietats, a un conjunt de contradiccions, sobre les quals és necessari que mediti el Parlament. Encara en les altres qüestions el Projecte de Llei ha vingut a establir la impossibilitat d'anar a la declaració d'il·legalitat de conjunt, sinó que diu que serà necessari escatir els casos un per un. Estableix, a més, encara, un determinat recurs, determinat recurs que, com hem vist, és inconstitucional, per tractar-se de matèria sobre la qual no ens correspon legislar; però en matèria de personal ha volgut la Llei arribar encara a una enormitat jurídica molt més gran, i és la d'anar en bloc a la nullitat de tots aquells acords que haguessin estat adoptats pels Ajuntaments afectats durant un determinat període. I això portarà com a conseqüència indubtable que persones que àdhuc automàticament, pel sol fet d'haver transcorregut un període de temps, havien adquirit uns determinats drets, que persones que havien estat nomenades abans d'aquest període a què es refereix la Llei en qüestió, per un fet que hauria tingut exactament igual la mateixa transcendència, encara que no hagués tingut exactament igual la mateixa transcendència, encara que no hagués existit aquest període a què hem alludit, però que havien de requerir forçosament un acord municipal, pel sol fet d'haver-se adoptat aquest acord durant el període que es tracta, resultaria nul aquest acord en qüestió. Així, per exemple, un funcionari municipal que per virtut d'haver transcorregut un determinat nombre d'anys havia forçosament d'adquirir uns quinquennis, però que era indispensable l'adopció de l'acord corresponent perquè aquests quinquennis se li abonessin, com es tracta en definitiva d'una qüestió de personal, per la sola aprovació de l'art. 2.ª del Projecte de Llei, es trobaria que no solament no tindria dret a aquests quinquennis, sinó que hauria de tornar la diferència, des del moment que es declara nul i sense cap efecte l'acord aquell pel qual se li havien reconegut aquests quinquennis.

Un funcionari que forçosament havia d'ésser indispensable; per exemple, durant aquest període, posem per cas, un Ajuntament en què per mort del Secretari hagués quedat vacant la Secretaria de l'Ajuntament en qüestió, i és indubtable que no podia funcionar l'Ajuntament sense Secretari. L'Ajuntament, dintre d'aquest període, amb caràcter interí o qualsevol altre caràcter — per a la fixació de l'exemple és el mateix —, el fet és que aquell Ajuntament tenia necessitat inel·ludible de nomenar un Secretari...

El Sr. ARNAU: El que no podia funcionar legalment era l'Ajuntament!

El Sr. ROVIRA I ROURE: Malgrat això, malgrat la necessitat inel·ludible que l'Ajuntament tenia de nomenar un Secretari, ens trobaríem per virtut d'aquest art. 2.ª, que aquest Secretari el nomenament del qual havia estat indispensable, que havia forçosament d'actuar, ens trobaríem, repeteixo, per virtut d'aquest art. 2.ª, que aquells

sous que va rebre en aquest període en virtut d'aquesta anormalitat, ha de reintegrar-los? Aquell senyor que, en definitiva, ha prestat uns serveis, ha de trobar-se amb la realitat que ha de retornar les pessetes que va cobrar per raó i en virtut dels serveis que va prestar? Perquè, tal com està redactat l'article, en declarar-se la nullitat d'aquests acords i deixar-los tots sense efecte, inclús s'arriba a l'enormitat aquesta que aquelles persones que haguessin prestat una determinats serveis, pel sol fet d'haver-los prestat durant aquell període, encara que aquests serveis fossin de caràcter inelludible, encara que forçosament s'hagués tingut de fer aquest nomenament, perquè no hi havia altre remei, encara que es tractés d'una cosa tan automàtica com la concessió d'un quinquenni, això quedaria anul·lat per la sola aprovació de la Llei.

Per totes aquestes consideracions, jo pregaria a la Comissió que medités bé sobre això, perquè en aquelles matèries en què es pot dir que vagi lligada la passió, es deu meditar molt; en aquelles matèries en què pot dir-se que s'ha portat un esperit de partit, és en aquelles matèries en què més s'hauria de concretar i legislar exclusivament en allò que fos de la nostra competència; en aquelles matèries que podrien representar en definitiva una represàlia, és precisament aquelles matèries que més haurien d'interessar a la Majoria, i en conseqüència, hauria d'interessar a la Comissió que la Llei s'aprovés en una forma que sota cap concepte se la pogués titllar ni d'inconstitucional ni tan sols que s'havia posat en ella aquest esperit que jo no voldria que existís en cap Llei del Parlament de Catalunya.

El Sr. CONSELLER de Governació: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER de Governació: Senyors Diputats: No seria lògic en un debat de totalitat d'un Projecte de Llei d'aquesta naturalesa, que no fos sentida ni escoltada la veu del Govern. Per això he demanat la paraula, per a justificar i defensar aquest Projecte.

El Govern ha presentat aquest Projecte perquè respon a un desig del poble, del poble vexat i perseguit, del poble que ha vist com en un període del 6 d'octubre del 1934 al 16 de febrer d'aquest any, s'havien comès una sèrie d'actes d'una illegalitat absoluta. Aquesta Llei és una Llei reparadora. El Govern ha de respondre a la seva significació, ha de respondre al sentit polític amb què va anar a la lluita electoral. Per això presenta aquesta Llei, amb la seguretat que així compleix amb un acte de reparació.

El 6 d'octubre fou una revolta. L'honorable President de la Generalitat, en un discurs emocionant, va justificar bé perquè es va fer aquesta revolta. La revolta fou vençuda. Quan els moviments revolucionaris triomfen, es converteixen en realitats; i és ben sabut que quan són vençuts es diu que s'ha comès un delictes. Però inclús, jurídicament parlant, no hi ha dret més que a perseguir el delictes, i aquí no sols es va perseguir el delictes, sinó que es va iniciar una repressió enorme. No sols es va fer una repressió arbitrà-

ria, sinó que, a més, es va atropellar tota la legislació vigent. Així, veiérem com el general de la 4.ª Divisió subvertia l'ordre jurídic, no respectava ni Llei de Processament ni Codi Civil, ni Llei de cap classe, i dictava bans al seu albir, dictava ordres que no es podien justificar de cap manera. Veiérem com el Parlament de Madrid va fer una Llei que el Tribunal de Garanties l'ha declarat inconstitucional. I veiérem la tasca de les Comissions gestores, i com un coronel convertit en President de la Generalitat i després els Governadors generals, nomenaven Comissions gestores, sense respecte al sufragi universal, destituïen i canviaven els Ajuntaments al seu caprici i cometien una sèrie d'arbitrarietats. Ah!, i ara es diu que a l'ombra d'aquelles arbitrarietats s'han creat uns drets i quan s'han creat uns drets s'han de respectar. No, no! Això no pot ésser. El poble no ho vol, i nosaltres hem de respondre a un sentit de justícia. És per tot això que el Govern presenta aquesta Llei.

Aquesta Llei no és de venjança, i perquè no és una Llei inspirada en un sentit de venjança, no arriba sinó als límits on ha d'arribar. Nosaltres presentem una Llei reparadora perquè no volem més que reparar la injustícia. I per això, en definitiva, no hem trobat oposició en aquesta Llei. I així es dona el cas que el senyor Simó i Bofarull va declarar que l'esperit de la Llei el trobava bé, magníficament bé. Creia que era una Llei necessària i, per consegüent, la Llei aquesta en el seu sentit, en la seva finalitat i en els objectius que persegueix li semblava bé, la considerava una Llei que responia a un esperit de reparació justa. I el senyor Fronjosà tampoc la combatia, encara que li semblava moderada, perquè ell hauria volgut una Llei més radical. Però nosaltres hem de dir-li al senyor Fronjosà que per a nosaltres hi ha un límit en aquesta Llei, perquè no volem venjances de cap mena. Les Lleis han d'ésser reparadores, han de tenir un sentit jurídic, i aquesta Llei respon a l'esperit de reparació, no a un esperit de venjança.

Si hi ha càstigs a fer, s'hauran de fer mitjançant altres Lleis i altres procediments, però dintre de l'òrbita de la vida administrativa.

La nostra Llei es limita a allò que està dintre de la nostra competència i, en definitiva, repara totes aquelles illegalitats que es varen cometre a l'ombra d'aquelles autoritats il·legítimes que aleshores existien.

El senyor Rovira i Roure creu que la Llei és inconstitucional; així ho creu, i si no ho creu, ho diu, ens ho adverteix. La por en fer Lleis que puguin ésser anticonstitucionals! Si arribéssim a tenir tanta por, resultaria que no ens podríem moure en l'òrbita de la nostra actuació, i no podríem fer gairebé res. Ja en parlarem d'això, si vol el senyor Rovira i Roure. Però precisament perquè vull anar seguint per ordre les observacions que han fet els senyors Diputats que han pres part en aquest debat, començaré per les observacions que feia el senyor Simó i Bofarull. El senyor Simó i Bofarull reconeix que la finalitat de la Llei és bona; però feia observacions a uns articles i deia que l'art. 1.er li semblava bé, però hauria volgut que en lloc de limitar-se a la de-

claració d'aquest principi d'il·legitimitat dels Ajuntaments, s'ampliés també a la Generalitat. He de dir al senyor Simó i Bofarull, i també al senyor Fronjosà, que la Llei aquesta és d'ordre purament municipal i no hem d'involucrar unes coses amb altres, perquè a la Generalitat ja es va reparant el que s'ha de reparar. Precisament la interpellació d'ahir, plantejada pel senyor Carreras i Artau, era per a discutir les disposicions dictades pel senyor Conseller de Justícia i Dret, disposicions que responen a aquest sentit reparador; perquè cada Conselleria, per la seva part, va reparant el que cal reparar. Però no es pot involucrar en una Llei Municipal una cosa que podria ésser de caràcter general, com el que fa referència a la il·legitimitat d'actes en l'ordre de la Generalitat. I li semblava bé l'art. 1.er; però creia que precisament perquè l'art. 1.er deia que es consideren il·legítims i contraris en l'ordre jurídic els actes administratius de les autoritats i organismes de nomenament governatiu, creia que, després, altres articles es contradeïen amb aquesta declaració.

(Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Finances.)

No hi ha contradicció! La contradicció provenia, segons el senyor Simó i Bofarull, que hi ha uns actes que són nuls, tals com el nomenament de personal, i uns altres que són anul·lables, com els que es refereixen a altres actes de gestió administrativa. La diferència és ben senzilla i és explicable. En principi, és nul tot allò que respon a l'actuació d'un organisme il·legítim, i des del moment que considerem il·legítimes les autoritats de nomenament governatiu que varen regir la vida municipal durant el període comprès entre el 6 d'octubre i el 18 de febrer, es natural, per tant, que ho considerem tot nul. El que passa és que a la vida administrativa dels Municipis existeixen una sèrie d'actes que no responen a declaracions de principi, de fet, sinó que responen a una sèrie de tramitacions obligades per la Llei. Tots aquests actes de gestió, que són naturals i que s'haurien fet igualment per altres corporacions, i responen a manaments d'autoritats superiors, és natural que siguin respectats, i per això es deixa als Ajuntaments que anul·lin el que creguin que han d'anul·lar legítimament.

Si creuen els senyors Diputats que per a respondre millor a aquest principi jurídic cal modificar la redacció, no hi ha inconvenient, perquè d'ella nosaltres no em fem pas qüestió tancada. S'admetran, per tant, totes les suggerències en aquest sentit. Però en allò que fa referència a modificació del sentit reparador de la Llei, no; perquè d'això el Govern en fa qüestió tancada i no podrà admetre modificacions substancials contra aquest Projecte.

El senyor Simó i Bofarull parlava també de l'art. 5.^è, i deia que hi veia una contradicció en el que diu que si per una banda anulla tots els nomenaments i separacions i tot el referent a personal, per altra banda diu que els funcionaris que en el període comprès en les dates abans esmentades hagin estat sancionats, separats o postergats per les autoritats, corporacions, comissions u organismes subjectes a la jurisdicció de la Generalitat, seran reintegrats per la Corporació en

llurs càrrecs. Però aquí es refereix als empleats separats per Corporacions de nomenament governatiu, però no als Ajuntaments populars, perquè aquests estaven en les seves facultats en fer-ho; però volem donar un recurs als que hagin estat postergats, tota vegada que en el període que va del 6 d'octubre al 16 de febrer hi ha hagut moltes venjances, hi ha hagut Ajuntaments que s'han aprofitat de la situació per a perjudicar a persones per les seves idees polítiques; més encara, per les seves idees polítiques esquerranes, i varen creure que era arribat el moment d'eliminar aquells funcionaris d'aquesta naturalesa, i això cal reparar-ho pel procediment que aquesta Llei marca.

També parlava de l'art. 6.^è, que és el que conté la manca greu de la delació. Al senyor Simó i Bofarull li semblava que això anava contra la jurisdicció. Ell deia que el delator obeeïa a la obligació de denunciar que té tot ciutadà. Però cal considerar la diferència gran que hi ha entre el denunciador i el delator. La delació és un fet execrable. I tractant-se de fets com els del 6 d'octubre, la delació encara és més execrable. No es comprèn que l'animositat política pugui arribar a tals termes que un home es converteixi més que en policia, en una cosa que no vull qualificar, buscant la manera de fer mal a gent que no pensava com ells. Però, a més, sabem que s'han donat casos de delació injustificada. Que hi han hagut persones que han volgut aprofitar els moments per agreujar la situació dels empresonats, dels perseguits, i això necessita també la seva reparació, i cal fer-la de tal manera que es faci possible que això no passi més. I com que en les Lleis no es considerava falta greu la delació, hem cregut que s'havia de posar en aquest Projecte de Llei, que podrà després servir per sempre més, el que, a més de les faltes greus, de les faltes de respecte, de consideració, de les de no assistència al treball i d'altres que conté la Llei Municipal i les de les Corporacions, sigui també considerada falta greu la delació en els termes que explica la Llei.

I després de contestar al senyor Simó i Bofarull, que lamenta que no sigui ací, per bé que segurament ja en tindrà esment, he de dir al senyor Fronjosà, que l'escolto sempre amb molt de gust. El senyor Fronjosà és un Diputat veement, que s'explica sempre amb entusiasme i defensa els seus punts de mira amb tot calor. El senyor Fronjosà, responent a una ideologia avançada, es produeix en els termes que són en ell habituals, per a defensar coses que ell creu indispensables.

En la reparació aquesta que nosaltres anem buscant, el senyor Fronjosà volia anar més lluny. Però jo he de dir-li que nosaltres no podem arribar fins on ell arriba, perquè encara que ell sigui enemic de la jurisdicció...

El Sr. FRONJOSA: No és això, no és això!

El Sr. CONSELLER de Governació: ...nosaltres creiem que hi ha un sentit jurídic de les coses, i que, naturalment, tot té els seus límits, i que una Llei d'aquesta naturalesa, reparadora, no pot ésser de venjança. Per consegüent, tot el que sigui reparació, endavant; però no en allò que pogués representar una venjança. A més, aquesta

Llei és de caràcter administratiu i moltes de les coses que proposa el senyor Fronjosà són de caràcter penal, i en aquest sentit contestaré al senyor Rovira i Roure. Haurà vist el senyor Fronjosà que el senyor Rovira i Roure en la seva impugnació deia que ens extralimitem...

El Sr. FRONJOSÀ: És que no crec que el senyor Rovira i Roure per atacar aquestes coses tingui categoria moral.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fronjosà: El senyor Rovira i Roure és un Diputat que, com tots els altres, mereix tots els respectes, mentre la Cambra no s'hagi pronunciat sobre aquests extrems.

El Sr. FRONJOSÀ: Alcalde gestor!

El Sr. PRESIDENT: Senyor Fronjosà...

El Sr. CONSELLER de Governació: El senyor Rovira i Roure ens deia que aquesta Llei pot ésser anticonstitucional per dos motius; el primer, perquè té un aspecte processal que és contrari a la Llei que regula el procediment contencioso-administratiu, i l'altre, perquè té un aspecte penal que entra en la competència d'un altre Parlament i d'unes altres autoritats, i nosaltres no tenim atribucions en matèria penal. El senyor Rovira i Roure ens parlava que en l'art 15 de l'Estatut es diu que nosaltres tenim una limitació, i que en aquest Projecte de Llei la sobrepassem.

I és precisament per això, senyor Fronjosà, que nosaltres no hem pogut anar fins allà on voldria la V. S.

I ara contestaré al senyor Rovira i Roure per a demostrar-li la seva equivocació. Senyor Rovira i Roure: aquesta Llei no conté cap extralimitació d'aquesta naturalesa. Hi ha un procediment, és veritat, però és de caràcter municipal, i el senyor Rovira i Roure sap bé que en matèria municipal la sobirania del Parlament de Catalunya és absoluta. L'Estatut de manera taxativa diu que nosaltres, en matèria municipal, podem dictar totes les Lleis que siguin necessàries a la vida de Catalunya, tal com nosaltres les entenguem. I el procediment municipal és una conseqüència de la vida municipal. Nosaltres no instauem procediment contencioso-administratiu perquè ja hi és. Perquè hi ha el recurs contencioso-administratiu contra els actes dels Ajuntaments? Ho sap molt bé el senyor Rovira i Roure com a advocat. N'hi ha, perquè en la Llei Municipal es diu que contra una resolució de caràcter municipal, després del recurs de reposició, hi cap el recurs contencioso-administratiu. Doncs bé: si ara, en virtut d'aquesta Llei, nosaltres diem que respecte a aquella matèria no es dóna recurs contencioso-administratiu i que, en canvi, es dóna un procediment de caràcter municipal, qui ens ho pot impedir? Estem, per consegüent, dintre de la nostra competència; i en el marc de la nostra competència nosaltres podem instaurar aquest procediment de caràcter municipal que s'instaura per aquesta Llei; que, a més, com ha vist el senyor Rovira i Roure, conté tota mena de garanties, perquè és un procediment pel qual es procura que no es puguin abastar els acords en la seva totalitat, sinó que hagi d'ésser acord per acord, matèries concretes, justificades, raonadament fetes i, a més, amb el recurs corresponent, amb una garantia

d'un jurat completament imparcial, adequat a la matèria, i que, naturalment, pot fer les classes de declaracions que cregui convenientes.

Deia la V. S. (*S'adreça al senyor Rovira i Roure.*): «És que hi ha també caràcter penal.» No; de caràcter penal no n'hi ha. Matèria penal? Per què? Perquè hi ha la declaració de responsabilitats? Ah! És que la declaració de responsabilitats administratives no és de competència també de l'Ajuntament? És que la Llei Municipal no ho admet això, i no ho admetia l'Estatut Municipal i l'anterior Llei Municipal? Sempre l'Ajuntament ha tingut competència per a fer declaracions de caràcter administratiu. És que — deia la V. S. — és una declaració de caràcter penal allò de la incapacitat de què parla l'art. 7.º; i vegi la V. S. com no és de caràcter penal. L'article 7.º diu: «Ultra les incapacitats que estableix l'art. 52 de la Llei Municipal, es declaren incapacitats per a ésser Consellers Municipals les persones que en el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 19 de febrer darrer, han acceptat o exercit càrrecs municipals de nomenament governatiu.» Això no és una declaració de penalitat de cap classe; això és, senzillament, declaració d'incapacitat.

El Sr. SOL: D'inhabilitació.

El Sr. CONSELLER de Governació: És que el senyor Rovira i Roure creu que és massa? Segurament que no ho diria així, en canvi, el senyor Fronjosà, al qual li semblaria que era poca cosa; i és que, moltes de vegades, ja se sap que en aquesta matèria el poble aniria més enllà del que uns i altres voldrien. De manera, doncs, que no es queixi el senyor Rovira i Roure que totes aquelles persones que es prestaren a formar part de Comissions gestores, que es prestaren precisament a substituir els Ajuntaments populars que foren destituïts, alguns dels quals foren empresonats indegudament, que quan volgueren protestar — i aquí hi ha el representant de la Federació de Municipis i ell podria dir-ho en deguda forma —, que quan volgueren protestar foren amenaçats, portats al jutjat com si haguessin comès algun delict.

El Sr. ARNAU: Demano per parlar.

El Sr. CONSELLER de Governació: De manera que, persecució pels que obren dintre de la Llei? I totes aquelles persones que es prestaren a fer aquestes coses, són uns àngels, als quals s'ha de respectar, i pel fet que declarem la seva incapacitat, és pot dir que fem alguna cosa absolutament illegal? Ja sap el senyor Rovira i Roure que no; que el menys que es pot fer és incapacitar-los, per tal que políticament i moralment no puguin formar part de corporacions de caràcter popular durant algun temps. De manera que no és passió partidista, senyor Rovira i Roure; és el sentit jurídic, que dèiem, de reparació a coses comeses, que s'ha de donar al poble, que nosaltres tenim l'obligació de donar-li, perquè estem aquí precisament en virtut d'un moviment del poble i, en definitiva, la sobirania, la font del poder, neix del poble i de la voluntat del poble, i no tenim més remei que acatar-ho, tant si ens plau com si no ens plau. Nosaltres, responnent a aquest objectiu, responnent a aquesta finalitat, anem reparant totes aquelles destrosses de caràcter administratiu i ju-

ridic, en els diversos factors de la vida jurídica de Catalunya, que es feren des del 6 d'octubre del 1934 al 16 de febrer del 1936. Per a fer aquesta reparació, que nosaltres creiem adequada al moment present, el Govern s'ha vist obligat a presentar aquest Projecte de Llei. («*Molt bé.*»)

Això no vol dir que nosaltres no acceptem modificacions. Acceptarem totes les que siguin justes, totes aquelles que puguin significar allò que deia el senyor Rovira i Roure que, no és possible que siguin anul·lats, per exemple, els quinquennis o altres actes d'automatisme reglamentari que pot haver-hi. Sí, senyor Rovira i Roure, tot això s'esmenarà, tot això serà esmenat, i tingui en compte que, a més de la Llei, hi haurà mesures d'aplicació, un Reglament, gran o petit, el que sigui, en el qual es tindran en compte totes aquelles excepcions per a salvar allò que deia el senyor Rovira i Roure. En aquest aspecte nosaltres ens ajustem sempre a la sinceritat més absoluta i, per consegüent, no hem de voler que una Llei vagi més lluny del que hagi d'anar. De manera que, si s'ha de fer una modificació per a aclarir confusions, nosaltres les aclarirem; però el que volem és mantenir la Llei en els seus límits essencials, perquè creiem que complim una obligació. Hem contret un deure amb el poble, i és aquest deure que tenim amb el poble que ens obliga a nosaltres a defensar aquesta Llei. Quan vingui la discussió d'article per article, presentant-se les esmenes; la Comissió hi és; està animada dels mateixos propòsits, del mateix sentit, i segurament podrà acceptar tot allò que s'hagi d'acceptar, sempre que no es desdibuixi la Llei en cap sentit ni se la desnaturalitzi sota cap aspecte. Res més.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Arnaú.

El Sr. ARNAU: Senyors Diputats: Alludit d'una manera tan directa pel senyor Conseller de Governació, m'he cregut en el deure d'haver d'exposar a la Cambra els motius pels quals ha estat indispensable la presentació d'aquest Projecte de Llei. Aquest Projecte de Llei ve a ésser la reparació de la devastació de la vida municipal feta a Catalunya durant aquest període; perquè la reparació dels fets, la reparació i la normalitat de la vida municipal no vol pas dir simplement tornar a reposar els homes que d'una manera il·legítima havien estat trets, sinó que cal anar a fons, cal anar a exposar els antecedents, a fi que la Cambra es faci càrrec del que ha passat en la vida municipal de Catalunya durant aquest llarg període.

Després del 6 d'octubre, el general de la 4.ª Divisió, emparant-se en l'art. 55 de la Llei d'Ordre Públic, suspengué molts Ajuntaments de Catalunya. Els encarregats de les suspensions dels Ajuntaments foren autoritats militars que varen anar a diferents pobles de Catalunya, a moltes comarques, a fer una ràtzia dels Ajuntaments d'esquerra. L'art. 55 de la Llei d'Ordre Públic diu que tot funcionari o Corporació que deixi de prestar l'auxili que reclamin les autoritats superiors, siguin civils o siguin militars, serà suspès i estarà subjecte a les penalitats en què pugui incorrer. Quants Ajuntaments de Catalunya re-

sistiren a aquestes indicacions de les Autoritats militars? Jo us diria que gairebé en cap Ajuntament de Catalunya es va produir això; la rapidesa dels fets no va donar temps a què les autoritats superiors reclamessin l'auxili dels Ajuntaments i que aquest auxili no els fos donat, i per això veiem que hi va haver aquest esperit de venjança manifesta i que sense justificació de cap mena es va anar a la suspensió dels Ajuntaments de Catalunya. Hi ha actes de sessions municipals que són una prova clara i evident del que jo us manifesto. A Malgrat, per exemple, van suspendre l'Ajuntament, que deien reconèixer que havia garantitzat l'ordre a la població; però que es veien obligats a suspendre'l perquè pertanyia a un partit que s'havia declarat en rebel·lia. Recordo el cas de l'Ajuntament de Llagostera, que fou suspès perquè la nit del 6 d'octubre va encendre les llums del carrer com en dies de festes, i recordo que a Girona precisament un dels agravants que consten en el procés era, justament, el que aquella nit no hi havia llum a la població. Hi ha hagut pobles de l'alta muntanya, que no tenen una comunicació directa i sovintejada amb la política, que es varen assabentar al cap de vuit dies dels fets del 6 d'octubre, i llurs Ajuntaments també foren suspesos.

El Sr. FÀBREGAS: A Calonge al cap d'un any, per la mateixa causa. Al cap d'un any!

El Sr. ARNAU: I fou tan grossa aquesta devastació, que el propi general de la 4.ª Divisió es va veure obligat a publicar una nota en la qual deia que els Ajuntaments en els quals només hagués estat l'Alcalde el que hagués participat en els fets del 6 d'octubre, podien continuar; i mentre tots els partits polítics es posessin d'acord, que nomenessin un nou Alcalde, deia, a més, que en els pobles on no es pogués constituir l'Ajuntament a base de tots els partits que l'integraven, que es nomenés un Alcalde gestor. Aquestes ordres foren complertes? No; tot el que s'havia fet va continuar-se de la mateixa manera, i no solament es va continuar, sinó que es varen anar produint de mica en mica noves destitucions, que eren filles de la venjança moltes vegades de les pròpies autoritats militars que vivien en aquelles comarques.

Va venir la Llei del 2 de gener, i la Llei del 2 de gener va deixar intacta a Catalunya tot el seu règim local; només va nomenar un governador general. I aquest governador general fou el que després, més tard, per un Decret del 28 de febrer del 1935, era facultat per a suspendre Ajuntaments de la regió autònoma que s'haguessin sumat al moviment subversiu del 6 d'octubre, o haguessin demostrat que hi estaven adherits.

El Sr. RIERA: El Decret de la «simpatia».

El Sr. ARNAU: No, és un Decret posterior. Faculta, doncs, aquest Decret per a suspendre els Ajuntaments que s'haguessin sumat al moviment subversiu del 6 d'octubre, o adoptat acords o pres activitats concordants amb el propòsit, tendències o sentit polític marcats pel Govern de la Generalitat.

Aquest era, en síntesi, el Decret del 28 de gener. I aquest Decret del 28 de gener, va merèixer,

per part d'un periòdic de tanta significació com *La Veu de Catalunya*, aquest comentari :

«La Llei Municipal de Catalunya no ha estat derogada. Doncs bé, segons les disposicions dels arts. 60, 61, 71 i 87, i els altres d'aquesta Llei que hi fan referència i hi tenen aplicació, els Consellers no processats haurien de reprendre llur funció i les vacants haurien de cobrir-se amb els suplents, i si encara en quedaven, caldria completar el nombre de Consellers municipals en la forma automàtica que ofereix majors garanties, i un cop completat el nombre de Consellers, s'hauria de procedir a l'elecció d'Alcaldes i Regidors.

«Ni la Llei Municipal catalana ni la Llei espanyola del 1837, no autoritza el que disposa aquest Decret. En el seu mateix preàmbul s'ha de reconèixer en dir que *la apreciación de los casos no estando claramente regulados por la Ley caen bajo la facultad discrecional del Gobierno*, concepte i lèxic — diu *La Veu de Catalunya* — que recorden massa bé els temps de la Dictadura.

«El Ministeri de la Governació invoca, com a precedent, el R. D. del 15 de febrer del 1930, sobre suspensió automàtica de les Corporacions municipals, sense adornar-se que els Ajuntaments que ara es volen suspendre han estat elegits pel poble, i que el que més s'assembla a les Corporacions municipals nomenades per la Dictadura són aquestes Comissions gestores que intenta autoritzar el Decret.

«Tan clar és tot això, que el Govern voldria donar al Decret del Ministeri de la Governació el caràcter de Decret-llei, i diu : *Dando a tal autorización el valor de la Ley ampliatoria de lo dispuesto en el art. 189 de la Ley de 2 de octubre de 1877*. Però — acabava *La Veu de Catalunya* — qui és el Govern, el Poder executiu per assumir aquestes funcions legislatives que les Corts no li han delegat? Com pot el Govern donar a aquest Decret el caràcter de Llei, ampliàtoria o no?»

Això és el que deia *La Veu de Catalunya*, i va venir el Decret del 15 d'abril, de Pich i Pon, en el qual declara que, en ocasió de cessar l'estat de guerra, el Govern ratifica els nomenaments fets per les autoritats militars, tot dient : «El Govern de la República acaba d'aixecar l'estat de guerra, i, per consegüent, havent perdut la seva virtualitat les designacions fetes en virtut d'un precepte que ja no és aplicable, cal dictar una mesura que reguli la continuïtat de la vida municipal a Catalunya.»

I després d'aquest Decret, va venir el Decret de Pich i Pon ; aquest Decret de Pich i Pon, a més de les facultats que li donava un Decret perfectament il·legal — i no és perfectament il·legal per les paraules que jo pugui dir, sinó pel testimoni evident de *La Veu de Catalunya* —, hi va afegir allò de la «simpatia» : «els que haguessin expressat la seva simpatia.» De manera, que encara no en tenia prou amb això, hi va caldre afegir la simpatia, perquè les seves atribucions no tinguessin límit de cap mena.

I a continuació d'aquest Decret, van venir els nomenaments dels Ajuntaments de Catalunya.

Varen ésser sospesos, a Catalunya, més de la meitat dels seus Ajuntaments i gairebé podríem dir tots els més importants de Catalunya ; de ma-

nera que, per una estadística que es va fer, resultava que de les poblacions de més de deu mil habitants, dels seus dinou Ajuntaments, setze tenien la majoria suspesa i tres tenien suspesa la minoria, i que el resum total dels Ajuntaments de més de dos mil habitants a Catalunya, tenien suspesa la majoria cent vint-i-nou, i suspesa la minoria vint-i-tres ; total cent cinquanta-dos Ajuntaments. D'Ajuntaments legals només n'hi havia quaranta-dos. La població total que representaven aquests Ajuntaments era, entre els que tenien suspesa la majoria o la minoria, de prop de dos milions d'habitants, mentre que tots els altres Ajuntaments només sumaven 158,000 habitants. De manera que podem dir que la gairebé totalitat de la població municipal de Catalunya es trobava sense Ajuntament legal. Es varen nomenar aquests Ajuntaments a gairabé tot Catalunya ; però al cap de poc d'ésser nomenats els de la circumscripció de Tarragona, varen enviar una ordre telegràfica que no es constituïssin, i no es constituïren per una raó molt senzilla, perquè, primerament, s'havien posat d'acord tots els que es varen repartir els càrrecs, i com que aquest acord després va ésser vulnerat, i hi va haver discrepàncies, varen suspendre aquella ordre donada i aquells Ajuntaments varen trigar molts dies a ésser nomenats novament.

Davant d'aquesta situació, els que teníem una responsabilitat en la vida municipal ens vàrem creure en el deure d'organitzar la defensa de la legalitat, perquè tot aquell estat de la vida municipal era plenament il·legal, i vàrem demanar el que jurídicament es podia demanar. Nosaltres demanàvem simplement el compliment de la Llei, i dividíem els Consellers municipals en dues categories : els que estaven pendants de procés i els que no ho estaven. I nosaltres consideràvem que la Llei determinava d'una manera claríssima que tots els que no tenien causa pendent havien d'ésser reintegrats en els seus llocs.

En virtut de la Llei del 77 hi poden haver suspensions governatives ; però aquestes suspensions governatives, al cap de cinquanta dies de realitzades, si no s'ha procedit a la formació de causa, han d'ésser reintegrats els suspesos en els seus llocs. I la Llei diu d'una manera clara i taxativa que tots els que es resisteixen al requeriment dels Consellers municipals que tenen dret a ésser en el seu lloc, estan incursos en el delictes d'usurpació d'atribucions. Això ho defineix la Llei d'una manera claríssima. Hi estan incursos ells i hi estan incursos els mateixos Alcaldes que es neguen a donar possessió a aquells als quals els toca ocupar els llocs als quals el poble els havia portat.

Ens varen negar el camí de tot dret, que vol dir que fou negat el pas a la legalitat, i, després de moltes consultes, quan vàrem demanar la celebració d'una assemblea de Consellers Municipals suspesos i sense causa pendent, per a deliberar sobre els drets que les Lleis ens atorgaven, assemblea d'un caràcter plenament legal, ens fou denegada l'autorització. No sols ens fou denegada, sinó que quan nosaltres vàrem presentar el requeriment als Ajuntaments respectius, en virtut del que preceptua la Llei, i en ús d'un dret legítim i gairebé, diria, d'un deure que tenim de fer-nos respectar els nostres drets, els Ajuntaments governatius,

fent el que gairebé sempre fan, d'anar a sotmetre's a l'amor que els ha donat aquell servei, varen enviar els requeriments al Conseller de Governació, que era el senyor Jover i Nonell, i el senyor Jover i Nonell va publicar una nota infamant, una nota que és un escarni i una vergonya per al nostre país, en la qual deia als Ajuntaments governatius que no fessin cas dels requeriments que els havien presentat, i que si algú es presentava a voler ocupar aquells llocs, que la Llei determinava clarament que havien d'ésser ocupats, el fessin foragitar per la força pública, i que a tots aquests Consellers Municipals els cercarien les degudes responsabilitats i els enviarien a les autoritats militars, o els enviarien al Jutjat, si era convenient. I aquesta amenaça, per vergonya del sentit jurídic del nostre país, va ésser portada a terme. Després de defensar els nostres drets, encara nosaltres vàrem haver d'acudir als Jutjats de les respectives poblacions per a respondre d'un delictes de *desacato a la autoridad*. De manera que nosaltres, que defensàvem la màxima autoritat, que era la Llei, encara vàrem haver d'acudir als Jutjats per a respondre d'aquest sumari que se'ns volia instruir. Perquè va ésser fet això? Per dues finalitats: Per a animar els seus, per a animar aquests Consellers governatius, perquè es trobessin amb una força que els emparés per a continuar la seva brutalitat, i, per altra banda, per a mirar si portaven, valent-se de l'estat illegal que hi havia, una mena de pànic entre els Consellers municipals que tenien dret a ocupar aquells llocs.

Però no ens vàrem pas intimidar, perquè nosaltres en aquella nota del Conseller hi vàrem respondre dignament i amb tota la valentia necessària, fent saber al Conseller que era ell el que estava fora de la legalitat. I així varen continuar les coses. Però nosaltres no vàrem pas cedir en els nostres drets, i, encara més tard, vàrem presentar un document al Governador general, en el qual li fèiem saber, per darrera vegada, que estaven fora de la Llei i que reclamàvem aquells drets que les Lleis ens concedien. I com es contestà a tot això? Com es va eludir aquesta pregunta concreta que no tenia contesta possible? Simplement, apel·lant a aquell subterfugi de consultar a la Comissió Jurídica Assessora. I a la Comissió Jurídica Assessora li varen preguntar si en període electoral podien fer remoció dels Ajuntaments, i la Comissió Jurídica Assessora els va respondre que per a totes aquestes coses de caràcter municipal s'havien d'atendre a la Llei Municipal Catalana i a les Lleis complementàries, que era voler dir que la Llei no els era cap destorb per a res.

Semblava que en aquell moment, que es volia donar una llibertat al poble, en aquella hora de període electoral, quan menys havia de venir això, aquesta obra reparadora; però no solament no va venir, sinó que quan nosaltres, en ple període electoral, quinze dies abans de les eleccions, havíem de celebrar aquella assemblea —, ara ens havia estat concedit el permís per a celebrar-la, per a deliberar i per a prendre les actituds necessàries que les Lleis expressaven —, a la vigília, el senyor Duelo va suspendre l'acte i només autoritzà que el que us dirigeix la paraula donés una conferència, sense que es presentessin conclusions ni l'assem-

blea podés deliberar per a res. Va ésser acceptat això i es va celebrar aquella conferència. Però, en quins termes hagué d'ésser celebrada! Jo no recordo mai haver assistit a un acte d'una naturalesa semblant. Va venir la policia, com si nosaltres fóssim la gent més facciosa que hi pogués haver. Jo només recordo que l'Alcalde de Lleida em va voler dir dues paraules, davant de la policia, i la policia el volia detenir. I aquella conferència, que es va donar a la sala Mozart, va ésser desenrollada sota la brutalitat d'una policia que no permetia que es diguessin ni les més simples paraules. Vàrem ésser cridats a l'ordre a cada moment i semblava que vivíssim un règim d'exclavitut, com si realment ens trobéssim en plena dictadura militar d'en Primo de Rivera. Això, quinze dies abans de les eleccions!

I això és el que ha passat a la vida municipal de Catalunya.

Però no ha passat solament això, sinó que, senyors Diputats, en la immensa majoria de les poblacions catalanes els Ajuntaments de Catalunya varen fer un esforç enorme perquè aquella nit del 6 al 7 d'octubre fos mantingut l'ordre a les respectives poblacions, i aquest ordre fou mantingut a costa de molts sacrificis, resistint, potser, moltes empentes. I per haver guardat l'ordre en les seves respectives poblacions, varen ésser empresonats a Catalunya milers i milers de Consellers municipals, varen omplir les presons; les presons no eren suficients, hagueren d'habilitar fàbriques; els tenien amuntegats, gairebé un home damunt de l'altre, perquè materialment, no hi cabien de costat; i, en nits glacials del mes de desembre, els transportaven en camions, el mateix que si fossin bestiar, d'un lloc a altre, i els portaven amb aquell terror que sent l'home que no sap on el porten, que només sabia que hi havia una repressió iniqua. I aquesta repressió fou feta, senyors Diputats, perquè hi havia uns senyors que s'escarrassaren a mantenir l'ordre, ho repeteixo, en llurs respectives poblacions; i, per haver mantingut aquest ordre, molts Consellers municipals foren empresonats i molts altres sortiren de la presó de la mateixa manera que hi havien entrat, és a dir, sense saber com hi havien entrat i sense saber com n'havien sortit. (*Molt bé!*)

¿I volem, senyors Diputats, que us oposen a aquest Projecte de Llei, volem que el poble de Catalunya no tingui la plaga viva dels fets passats? Volem que no ho recordi? Si el que és la cosa més estranya és que a l'hora de reposició dels Ajuntaments, que va ésser feta per la força i l'empenta d'una jornada electoral, el que és d'estranyar, i és d'admirar al mateix temps — jo ho admiro i no sóc amic de violències —, és que no es produïssin violències en moltes poblacions de Catalunya, que hi hagués una sensatesa enorme per part dels nostres homes representatius, i que el canvi d'Ajuntament es fes amb un ordre perfecte!

El Sr. FRONJOSA: Ja ens en penedirem d'això!

El Sr. ARNAU: Perquè el poble sent uns ànsies i una set de justícia, i quan veu que li han pres la representació d'una manera tan arbitrària com la els varen prendre durant tot aquest temps,

el poble té ganes de fer alguna cosa. Aquesta és la veritat i la responsabilitat dels nostres homes ; allò que sempre ens significa clarament els homes d'Esquerra, va fer que féssim tots els esforços imaginaris per tal de contenir les multituds, i que les violències no es produïssin de cap manera. I volem ara oposar-vos a l'esperit d'aquesta Llei? No us podeu oposar de cap manera, senyors Diputats de Lliga Catalana ; perquè la condemna de tot el que ha passat a Catalunya durant aquest temps, portava implícitament la vostra condemna en les paraules que escrivia el vostre periòdic, i en les paraules que pronunciava el vostre líder, que deia que mai no voldria entrar a repartir-se les investitures de càrrecs municipals, de la mateixa manera que els saons es repartien les vestidures de Crist. (*Molt bé! Molt bé!*)

Aquesta és la realitat, i per això us demano, senyors Diputats de Lliga Catalana, que mediteu sobre aquesta Llei i que no vulgueu venir aquí a defensar cap de les coses que havíeu defensat. Allò que us sembla que és una major arbitrarietat, que és la destitució o la suspensió de tots els nomenaments i de tots els ascensos fets per aquests Ajuntaments governatius, és un principi de justícia ; perquè ja sabem que la Llei regula i que s'han d'omplir les vacants que es produeixin a les respectives poblacions. Però quan hi ha hagut un període d'illegalitat— perquè ilegals eren els organismes i les autoritats governatives—, aquestes sabien que no ho podien fer de cap manera ; sabien encara una altra cosa, que molts funcionaris d'aquests són en els Ajuntaments respectius, contra la voluntat dels Ajuntaments als quals legalment els pertoca fer nomenaments, i sabien que es valien d'aquelles circumstàncies per a poder passar, i sabien que les Lleis els donen uns drets i que contra d'aquests drets creats no s'aniria ; que els altres Ajuntaments els trobarien en llurs llocs i que els haurien

de rosegar sempre, vulgui's no vulgui's. I no res més, senyors Diputats. (*Aplaudiments en la Majoria.*)

El Sr. PRESIDENT : Se suspèn aquest debat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Precs i preguntes.
2. Continuació de la interpellació sobre els Decrets del 2 i 14 de març del 1936, referents a Contractes de Conreu i desnonaments.
3. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió referent al Projecte de Llei sobre il·legitimitat dels acords de les Autoritats i Organismes de nomenament governatiu que regiren la vida municipal catalana durant el període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i 19 de febrer darrer.
4. Discussió del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant el Govern de la Generalitat per a disposar una renovació extraordinària de Jutges i Procuradors municipals de Catalunya.
5. Votació definitiva del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant l'Ajuntament de L'Hospitalet de Llobregat perquè pugui incloure, com a cas especial, en el Pressupost extraordinari del 1936, que té en tramitació, en concepte de crèdits reconeguts, obligacions pendents, per un total import de 3.600,889'12 ptes.
6. Votació definitiva del Dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació del Submunicipi de Serra d'Almós, del terme municipal de l'Ajuntament de Tivissa, per tal de constituir-se en Municipi independent.
(*S'aixeca la sessió a les set i cinc minuts de la vetlla.*)